

Pridiga na novi maši Gašperja Naglosta

Log pri Vipavi, 15.7.2018

Dragi Gašper, v imenu vseh prisotnih ti čestitam in ti želim veliko Božje milosti na življenjski poti Gospodovega služabnika.

Čestitam tudi mami Martini, očetu Otonu, bratu Štefanu, sestri Ivi, Župniji Vipava... Zanimivo se mi zdi, da je tvoja sestra Iva medicinska sestra, brat Štefan je zdravnik, njegova zaročenka Šadeja pa psihiatrinja. Ti si duhovnik. Skupaj lahko poskrbite za celotnega človeka: za telo, dušo in duha.

Vem, da si ne domišljaš, da zmoreš vse sam. Zavedaš se svojih korenin in si nanje ponosen. Ne bi te bilo brez staršev, starih staršev, tvoje družine, župnije... Tvoje poslanstvo ne bo učinkovito, če ne boš gradil duhovniškega občestva in Cerkve. Nisi duhovnik sam zase. Duhovnik je za druge. Čeprav je duhovniški poklic vzvišen, so potrebne tudi medicinske sestre, zdravniki, psihiatri in seveda vsi drugi poklici. Bogu lahko služimo na različne načine, obdarjeni smo z različnimi darovi.

V Logu se je na tvoji novi maši zbralo veliko ljudi, vendar jih bo veliko več danes gledalo finalno nogometno tekmo svetovnega prvenstva v nogometu med Hrvaško in Francijo. To bo svetovna novica dneva. In vendar, ne pozabimo: ena sv. maša je neprimerno veliko več vredna, kot svetovno prvenstvo v nogometu; en človek je neskončno več vreden, kot celotno vesolje.

Pozdravljeni vsi božjepotniki, ki ste od blizu in daleč prišli na novo mašo, v cerkev Marije Tolažnice žalostnih. Udeleženi bomo pri Jezusovi zadnji večerji, vstopili v skrivnost njegovega trpljenja, smrti in vstajenja. Prejeli bomo novomašni blagoslov. To niso majhne stvari. Znan je rek, da za udeležbo na novi maši »ni škoda znucati novih čevljev«. Naj bo današnji dan predvsem dan veselja. Marija, Tolažnica žalostnih, nam kaže pot v neskončno srečo in veselje.

Veš, novomašnik, kdo v resnici si? Poklican si bil po imenu: »Gašper!« In odgovoril si: »Tukaj sem«. Toda, ali veš, kdo v resnici si? Datum rojstva: 19.5.1993; višina: okoli 185 cm; barva oči; zeleno-rjava; številka čevljev: 43.; Barva las: svetlo rjava. Datum posvečenja: 29.6.2018 v Kopru; Pastoralne zadolžitve: najprej boš kaplan.

Toda vse to ni tvoje najgloblje bistvo! Kaj je tvoje poslanstvo? Kaj je tvoj smisel?

Sveti Trije kralji so bili »norci«. Podali so se na dolgo, nevarno in tvegano pot, da bi našli novorojenega Odrešenika. Srečali so se s hinavskim Herodom, ki je hotel novorojenega kralja umoriti. Jezusu so darovali zlata, kadila in mire.

Kaj pa so od njega prejeli?

Vsak kristjan in vsak duhovnik še posebej je »božjepotnik«, je podoben Modrim z Vzhoda, ki so iskali Kralja kraljev.

Kam pridemo? To je odvisno od tega, kakšen cilj imamo pred seboj, od spremljevalcev na poti in od tega za katero zvezdo gremo! Še kako pomembno je biti izvedenec v poznavanju različnih zvezd.

Gašper, po naravi si bojevnik. Ne zadovoljiš se s teorijami, ampak potrebuješ prakso. Spoznavala sva se, ko si se, kot dijak udeleževal delovnih taborov Streha nad glavo, v Banja Luki.

Da bi bolje spoznal samega sebe, si se v času bogoslovja odločil za prostovoljno služenje vojaškega roka.

Kdo smo, spoznavamo, ko se opazujemo v našem delovanju, življenju, reakcijah. V glasilu Bogoslovnega semenišča Virtuti & Musis (junij 2018) si si zastavil vprašanje glede razlogov za svojo odločitev o prostovoljnem služenju vojaškega roka. Odločil si se za »blato in pot«. Si se »udaril v glavo«? Si normalen človek ali si norec?

V duhovniškem poslanstvu boš imel veliko priložnosti za preizkušanje samega sebe.

I. Postal si »mašnik« in delivec drugih zakramentov. V zakramentu sprave boš grešnikom odpuščal grehe. Odpušča Bog. Duhovniki smo le »živo orodje«.

Evharistija je srce Cerkve in najimunitnejše opravilo »mašnika«.

Znan je rek kristjanov v času Dioklecijanovega preganjanja (304), na severu Afrike, ki so bili umorjeni. Pred smrtjo so izjavili: »Brez nedelje ne moremo živeti«. Jezus je rekel svojim učencem: *'Če ne jeste mesa Sina človekovega in ne pijete njegove krvi, nimate življenja v sebi. Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan'* (Jn 6,53-54).

II. Danes ima, na neki način, oznanjevanje Evangelija pedagoško prednost pred delitvijo zakramentov. Srečeval se boš z ljudmi, ki živijo, kot da Bog ne bi obstajal. Živimo v razkristjanjeni, sekularizirani, potrošniški, individualistični družbi. Današnji človek vero pogosto razume kot nekaj zastarelega, obrobnega, zasebnega in irelevantnega za osebne ter javne odločitve.

Naprej proti cilju boš gledal preko Božje besede! Božja beseda je učinkovita, rodovitna, je kot dež izpod neba, je kot oster meč. Ustvarja in ozdravlja: »Bodi svetloba!«. Talita kum!«. Božja beseda je močnejša od vojaških legij oziroma divizij, ki štejejo po 1000 vojakov. Je močnejša od totalitarnih ideologij.

Sprejemaš veliko odgovornost. Vidimo preko Besede. Potvorjena Božja beseda pa ubija! Pripraviti dobro pridigo in katehezo pomeni nositi težak križ. Brez Božje besede izgubimo luč, ne vidimo več smisla zakramentov, niti dobrotelčnosti.

Morda si želimo drugačne družbe, drugačne kulture, drugačne zakonodaje, drugačne politike. Toda, če smo kristjani moramo biti kristjani že sedaj, v tej sekularizirani družbi. Morda nas kristjane v t. i. »zahodnem svetu« v bližnji prihodnosti čakajo preganjanja in mučeništvo za vero. Smo kristjani na to pripravljeni? Kako boš kot duhovnik na to pripravljaj krščansko občestvo?

Značilnost potrošniške, konzumistične družbe; t. i. post-moderne družbe in post-modernega krščanstva so čustva. Moto: »Pojdi, kamor te srce vleče«. Obstaja prizadevanje za »nove pravice«, ki človeka povsem reducirajo na potrošnika.

To pa ne pomeni, da čustva niso pomembna. Da jih je treba zatreti in uničiti. So velik dar, so velika sposobnost človeka. Potrebno jih je vzgajati. Krščanstvo ni le žrtev in trpljenje, odrekanje, zatiranje čustev in zatiranje telesa. Oznanjamo Evangelij/ Veselo novico. Bistvo krščanstva je Jezusovo vstajenje, Božje kraljestvo, ki je prisotno že tukaj na zemlji, je življenje po blagih, ki daje takojšno srečo.

III. Postal si »lepi pastir« (v gr. izvorniku je uporabljena beseda »kalos« in ne »agathos«!). Bistvena naloga duhovnika je »delati Cerkev«.

Nekateri bi duhovnika najrajši spravili v zakristijo, v muzej, v naftalin ali formalin. Drugi gledajo na duhovnika kot na socialnega delavca, kot na družbeno koristnega človeka, ki posluša ljudi, tolaži žalostne, spodbuja k dobrotelčnosti. Nekateri izkoriščajo vero v folklorne namene. Veliko ljudi pa je do vere indiferentnih in so brez interesa za sporočilo Evangelija. Pri tem zavračajo Cerkev in vsako avtoriteto. Ne le zaradi staromodnosti in duhovniških

škandalov. Pretežno niti ne zato, ker bi odpadli od Katoliške Cerkve in se pridružili kakšni drugi krščanski skupnosti ali nekrščanski religiji. Gre za odpoved vsaki instituciji. Želja: biti ne-vezan; biti povsem svoboden, povsem prost. Je potem res tako?

Lepi pastir veruje v skrivnost Cerkve, v skrivnost odnosov, v edinost Svete Trojice. Cerkve si ni mogoče prisvajati, ni je mogoče voditi po svojih lastnih interesih. Kristus je ljubil Cerkev do konca. Dobri pastir pozna svoje ovce in jih kliče po imenu.

Duhovnik ni le nekakšen menedžer, ekonomist, predsednik nekakšnega društva ali politične stranke, javni delavec. Cerkve ni mogoče voditi le preko organiziranja pastoralnih dejavnosti, preko ustanavljanja raznih župnijskih skupin... Vse to je potrebno in hvalevredno; a ne zadostuje. Cerkev je skupnost vernih. V Cerkvi je prisoten Gospod. Bistvena naloga duhovnika je zbirati ljudi okoli Vstalega Gospoda, ki živi in deluje v Cerkvi. Krščanstvo ni »religija knjige«, je »religija osebe«. Duhovnik vabi ljudi k spreobrnjenju, odpira nova obzorja, skrbi za vsestransko rast ljudi, za novo rojstvo ljudi iz Duha.

Tvoje novomašno geslo: »Jezus, Davidov sin, usmili se me! (Mr 10,47), naj te vedno znova odpira za sprejemanje Božje milosti. Danes se pogosto govori o »inkulturaciji«, o iskanju novih izrazov... Hvalevredno in pomembno, a zaman, če se ne zavedamo Božje navzočnosti, mogočnega delovanja Boga med nami. Da ne poznamo Kristusa se vidi, ko nam ni domač. Posledica: v nas ni interesa za srečanje z Njim, za vero. Vera nam postaje tuja, nekaj postranskega in nepomembnega. Če Evangelij ne vpliva na moje konkretne življenjske odločitve, pomeni, da s Kristusom nisem v stiku, da ne gradim Božjega kraljestva.

Duhovnik ni »bog in batina« in pripadnik nekakšne od ljudi ločene kaste. Če na mesto Jezusa postavi samega sebe postane lažnivi prerok, hudoben/grdi pastir in najemnik. Jezus pravi: **»...kdor hoče postati med vami velik, naj bo vaš strežnik, in kdor hoče biti med vami prvi, naj bo vaš služabnik, tako kot tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge« (Mt 20, 26-28).**

Že res, da si prejel neizbrisno znamenje duhovništva, da imaš sedaj duhovniško avtoriteto in oblast, toda avtoriteto, ki bo izhajala iz tvojega življenja, si boš moral šele izboriti in pridobivati vedno znova. Sam zase lahko rečem, da sem kljub temu, da sem »posvečena posoda«, v določenih zadevah večkrat »navaden pantalon«. Želim ti, da bi ti bil to čim manjkrat.

Srečeval se boš tudi z najožjimi laičnimi sodelavci, z malo čredo, ki ti bo stala ob strani, z laiki, ki so evangelij vzeli zares, ki se odločajo za služenje v župniji. To seveda ne pomeni, da so tisti, ki ne berejo berila, pojejo v pevskem zboru, niso ministranti...itd., slabi kristjani. Tako razumevanje bi vodilo v pohabljenost in defektno krščanstvo, v nekakšen klerikalizem. Biti dober kristjan pomeni biti kristjan najprej v lastni **družini**. Modri z Vzhoda so našli Sveto Družino. Pomenljivo: Jezus svojih apostolov ni poslal v sinagoge in tempelj, ampak v hiše, k družinam! **Pomen družine! Danes poteka bitka za družino! Priprava na cerkveno poroko! Vzgoja za ljubezen!**

Dobri kristjani so starši, ki znajo otrokom posredovati vero, ki učijo otroke moliti. Dobri kristjani so kristjani, ki svojo vero živijo v svojem poklicu in na delovnem mestu.

To pa ne pomeni, da sodelavci v župniji niso pomembni. Kakšna je vloga duhovnika v tej skupnosti? Duhovnik nima absolutne oblasti, ni diktator. Narobe je, če ga je »preveč«; če je preveč, oziroma napačno prisoten, če ljudem ne pusti dihati, če prevzema naloge, ki niso njegove, če vse naredi sam.

Jezus ni vsega naredil sam, apostolom je zaupal poslanstvo, poslal jih je oznanjati Evangelij, izganjati hude duhove, ozdravljati, odpuščati grehe, obhajati sv. evharistijo... S tega vidika je potrebno na novo opredeliti duhovnikovo »skrb za duše« – »cura animarum«.

Kakšen velik dar je za župnijo, da ima otroški pevski zbor, mladinski pevski zbor, ministrante, skavte, biblično skupino, molitvene skupine... Z vsemi temi skupinami so lahko tudi velike težave in križi, ni vedno vse prav. Toda veliko pomembnejši kot takojšnji rezultati, je vztrajna in potrpežljiva graditev občestva.

Postal si član duhovniškega zbora. Jezus je apostole poslal »po dva in dva«. Ne le zaradi učinkovitosti, temveč predvsem kot znamenje skupnosti. Duhovniška skupnost je nebesedno pričevanje. Duhovniki smo izpostavljeni skušnjavi pastoralnega individualizma, oziroma »vrtičkarstva«, temu, da med seboj ne sodelujemo in se ne pogovarjamo, si ne pomagamo, smo drug drugemu nevoščljivi... Morda se bi lahko kaj naučili od nogometa, kjer je važna uigranost moštva.

Pristna, resnična in inteligentna pokorščina škofu je sinodalnost, je to, da smo za krajevno cerkev odgovorni in zavzeti. Resnična pokorščina škofu je v tem, da povemo svoje mnenje, in to tudi takrat, ko je le to drugačno od škofovega. To pa ni lahka stvar. Pokorščina je kar težka dolžnost.

»**Bodi človek!**« Duhovniško posvečenje in pristen odnos do Boga ne uničita »človeškosti«. Bodi »človek od Boga«; človek, ki se srečuje z Bogom; mistik, ki se zaveda Božje ljubezni in to osebno izkušnjo deli z drugimi. Mistika ni sentimentalizem temveč sprejemanje resnice take kot je.

Bistvo evangelija ni ideja iz katere se razraste ideologija, temveč srečanje z Bogom, ki me ljubi. Srečeval se boš z ljudmi, ki trpijo, so neuspešni, izgoreli, zasvojeni, depresivni, obupani, izkoriščani, reveži, žrtve nečloveškega ravnanja, z otroci ločenih staršev... Pomagal boš ljudem, da bodo postajali bolj človeški, bolj ljudje, bolj odgovorni, bolj zreli, bolj svobodni. Prizadeval si boš za odrešenje ljudi in skušal biti usmiljen kakor Oče. Tudi ko nekdo vse zavozni, še ni vse izgubljeno. Bog je večji od našega greha. Maševal boš za rajne in molil za duše v vicah.

Danes je modno govoriti , da mora duhovnik »dišati po ovcah« in iti ven, iti na periferije. Te spodbude, četudi prihajajo od papeža, so lahko nevarne, če jih ne razumemo prav. V nevarnosti smo, da se tudi sami izgubimo, da se iz pastirjev spremenimo v »kozle« in »koštrune«. Jezus tudi pravi: »Ostanite v meni!«. Mladika, ki ne ostane na trti, ne more roditi sadu. Pomembno je torej ne le »iti ven«, temveč tudi »ostati v Kristusu«. Naloga pastirja je, da je ovcam zgled, da ovce gredo za njegovim prijetnim vonjem dišijo po pastirju. Pomembno je, da je duhovnik inteligenčen in razgledan, da ima močno voljo, organizacijske sposobnosti, umetniško nadarjenost in zna uporabljati moderne tehnologije. Veliko bolj so pomembne so njegove človeške kreposti: poštenost, pravičnost, pristrčnost, izogibanje opravljanju in intrigantstvu. Še bolj pomembno pa je, da posnemamo zgled Jezusove človečnosti, ki je povsem v skladu z Božjo podobo: »**Kdor vidi mene, vidi tistega, ki me je poslal**« (Jn 12, 45).

Dragi Gašper, pogumno stopaš na pot velikega poslanstva. Ne ustraši se! Bog ve, da si samo slaboten človek. Vsaki dan človek lahko prehodi le nekaj deset kilometrov, vsaki dan boš lahko imel le nekaj ur verouka; se srečal le z nekaj ljudmi, maševal enkrat na dan, ob nedeljah pa tudi dvakrat ali trikrat. Če boš v svojem poslanstvu zmeren, preudaren in vztrajen ter ti bo Bog naklonil dolgo življenje, kar ti verjetno vsi prisotni želimo, se bo nabralo veliko kilometrov. Skrbi tudi za svoje telesno, psihično in duhovno zdravje. Vsaki dan potrebujemo tudi okoli 7 ur spanja, zdravo hrano, dovolj gibanja, prijazen pogovor, odpuščanje.

Naj bo opora na tvoji poti Božja beseda, še posebej novomašno geslo: »Jezus, Davidov sin, usmili se me! (Mr 10,47).

Naj te spremlja Mati Cerkve, Tolažnica žalostnih. Naj ti bodo v oporo tvoji domači, prijatelji, duhovniški zbor, krščansko občestvo.

Gašper, Bog te živi!

Amen.

Bogdan Vidmar